

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 334/2026-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED] zastúpených SIGNUM legal s. r. o., Gaštanová 15, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. SI-7C/17/2019 v období po podaní dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/107/2024-1149 z 27. augusta 2025, uzneseníu Okresného súdu Senica sp. zn. SI-7C/17/2019 z 28. novembra 2025 a uzneseníu Okresného súdu Senica sp. zn. SI-7C/17/2019 z 1. apríla 2026 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 11, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie uznesením Okresného súdu Senica sp. zn. SI-7C/17/2019 z 1. apríla 2026 **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. **O d k l a d á** vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Senica sp. zn. SI-7C/17/2019 z 1. apríla 2026 do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.

3. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. apríla 2026 doručená ústavná sťažnosť (ústavná sťažnosť následne doplnená podaním z 21. mája 2026 a podaním

z 5. júna 2026, pozn.) sťažovateľov, ktorou sa domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na prístup súdu, súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), základného práva vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty a základného práva vlastníť majetok a ochranu legitímnych očakávaní podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 listiny, čl. 17 charty a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. SI-7C/17/2019 v období po podaní dovolania (ďalej len „napadnuté konanie“), uznesením okresného súdu sp. zn. SI-7C/17/2019 z 28. novembra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie č. 1“) a uznesením okresného súdu sp. zn. SI-7C/17/2019 z 1. apríla 2026 (ďalej len „napadnuté uznesenie č. 2“). Navrhujú napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať im primerané finančné zadostučinenie a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom. Súčasne sa domáhajú, aby ústavný súd v súlade s § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. SI-7C/17/2019 z 1. apríla 2026 do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o ich ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej doplnenia z 21. mája 2026 a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovatelia sa v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. SI-7C/17/2019 podanou žalobou domáhali voči mestu Skalica ako žalovanému náhrady škody 16 991,76 eur s prísl.

2.1. Dňa 29. decembra 2023 SIGNUM legal s.r.o. ako právna zástupkyňa sťažovateľov písomne oznámila okresnému súdu prevzatie právneho zastúpenia sťažovateľov ako žalobcov v napadnutom konaní a zároveň okresnému súdu oznámila, že súčasťou každej priloženej plnej moci je aj odvolanie doterajších plných mocí udelených predchádzajúcej právnej zástupkyňi, advokátskej kancelárii Bukovinský & Chlipala, s.r.o. Právna zástupkyňa zároveň požiadala okresný súd, aby s ňou konal ako s jedinou právnu zástupkyňou sťažovateľov a doručoval jej všetky písomnosti určené sťažovateľom.

2.2. Okresný súd rozsudkom sp. zn. SI-7C/17/2019 z 20. júna 2024 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu žalobcov a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 24Co/107/2024-1149 z 27. augusta 2025 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozsudok okresného súdu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Sťažovatelia proti rozsudku krajského súdu podaním zo 14. novembra 2025 podali dovolanie [vec od 22. apríla 2026 vedená na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 3CdoNš/6/2026], o ktorom ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnuté.

2.3. Napadnutým uznesením č. 1 okresný súd obsadený vyšším súdnym úradníkom rozhodol o výške trov konania a sťažovateľom uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy prvostupňového a odvolacieho konania celkom v sume 8 790,16 eur. Proti napadnutému uzneseniu č. 1 sťažovatelia podaním z 9. decembra 2025 podali sťažnosť. Sťažovatelia prostredníctvom svojej právnej zástupkyne písomnou žiadosťou zo 14. apríla 2026 požiadali okresný súd o poskytnutie informácie

o stave konania o ich sťažnosti proti napadnutému uzneseniu č. 1. Predmetnou žiadosťou zároveň požiadali okresný súd o doručenie prípadnej sťažnosti žalovaného proti napadnutému uzneseniu č. 1, ako aj rozhodnutia o ich sťažnosti proti napadnutému uzneseniu č. 1, pričom poukázali na nekonzistentné, svojvoľné a nezákonné doručovanie procesných písomností v napadnutom konaní. Dňa 18. apríla 2026 bola právnej zástupkyňi sťažovateľov doručená odpoveď zo strany okresného súdu na ich žiadosť zo 14. apríla 2026, v ktorej okresný súd uviedol, že o sťažnostiach proti napadnutému uzneseniu č. 1 bolo rozhodnuté napadnutým uznesením č. 2, ktorým okresný súd zmenil napadnuté uznesenie č. 1 tak, že žalobcovi v 1. rade uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania 1 381,68 eur, žalobcovi v 2. rade uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania 1 381,68 eur, žalobcovi v 3. rade uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania 2 550,50 eur a žalobcovi vo 4. rade uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania 4 188,74 eur. Okresný súd zároveň sťažovateľov informoval, že napadnuté uznesenie č. 2 bolo expedované advokátskej kancelárii Bukovinský & Chlipala, s.r.o. (predchádzajúci právny zástupca žalobcov), ktorá si k 16. aprílu 2026 napadnuté uznesenie č. 2 neprevzala. Zároveň informoval sťažovateľov, že všetky dokumenty sú prístupné v elektronickom súdnom spise. Napadnuté uznesenie č. 2 právnej zástupkyňi sťažovateľov napriek jej výslovnej žiadosti o jeho doručenie nedoručil.

2.4. Predchádzajúca právna zástupkyňa sťažovateľov v konaní e-mailom z 20. apríla 2026 oznámila právnej zástupkyňi sťažovateľov, že jej bolo doručené napadnuté uznesenie č. 2, ktorým okresný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľov a sťažnosti žalovaného proti napadnutému uzneseniu č. 1. Sťažovatelia sa z takto doručeného napadnutého uznesenia č. 2 dozvedeli, že žalovaný podal proti napadnutému uzneseniu č. 1 sťažnosť, ktorá sťažovateľom nebola doručená, a tak im bola odopretá možnosť vyjadriť sa k jej obsahu.

3. Dňa 20. mája 2026 bolo sťažovateľovi v 3. rade v exekučnej veci oprávneného mesta Skalica proti povinnému – sťažovateľovi v 3. rade, vedenej JUDr. Evou Šajánkovou, súdnou exekútorkou, pod sp. zn. 386EX 332/26 doručené upovedomenie o začatí exekúcie z 19. mája 2026, a to na podklade exekučného titulu, ktorým je napadnuté uznesenie č. 2.

3.1. Dňa 29. mája 2026 bolo sťažovateľovi v 1. rade v exekučnej veci oprávneného mesta Skalica proti povinnému – sťažovateľovi v 1. rade, vedenej JUDr. Luciou Baničovou, súdnou exekútorkou, pod sp. zn. 382EX 337/26 doručené upovedomenie o začatí exekúcie z 22. mája 2026, a to na podklade exekučného titulu, ktorým je napadnuté uznesenie č. 2.

3.2. Dňa 29. mája 2026 bolo sťažovateľovi vo 4. rade v exekučnej veci oprávneného mesta Skalica proti povinnému – sťažovateľovi vo 4. rade, vedenej JUDr. Pavlom Šajánkom, súdnym exekútorom, pod sp. zn. 166EX 304/26 doručené upovedomenie o začatí exekúcie z 20. mája 2026, a to na podklade exekučného titulu, ktorým je napadnuté uznesenie č. 2.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti a jej doplnení tvrdia, že k porušeniu ich základného práva na prístup k súdu, súdnu ochranu a spravodlivý proces vrátane základného práva vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom došlo konaním okresného súdu, ktorý vydal napadnuté uznesenie č. 2 bez toho, aby doručil sťažovateľom sťažnosť žalovaného proti napadnutému uzneseniu č. 1 na vyjadrenie. Sťažovatelia zdôrazňujú, že zásah do ich práva na spravodlivý proces

sa pritom javí ešte závažnejší, keďže z obsahu napadnutého uznesenia č. 2 je zrejmé, že sťažnosť žalovaného okresný súd považoval aspoň čiastočne za dôvodnú, čo sa premietlo do rozhodnutia okresného súdu, ktorý napadnutým uznesením č. 2 zmenil napadnuté uznesenie č. 1.

5. Sťažovatelia ďalej v ústavnej sťažnosti tvrdia, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že sťažovatelia ako žalobcovia mali od 29. decembra 2023 dvoch právnych zástupcov v napadnutom konaní, keďže okresnému súdu nebola doručená výpoveď plnomocenstva ani odvolanie plnomocenstva vo vzťahu k predchádzajúcemu právnenému zástupcovi a v súdnom spise sa nenachádza ani odstúpenie od zmluvy o poskytovaní právnych služieb v zmysle § 22 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov či dohoda o ukončení zmluvy o poskytovaní právnych služieb, a zároveň sťažovatelia neurčili, ktorému právnenému zástupcovi má súd doručovať písomnosti. Zdôrazňujú, že Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) nevyžaduje preukázanie ukončenia právneho zastupovania súdu, postačuje výlučne jeho oznámenie. Prostredníctvom svojej právnej zástupkyne okresnému súdu riadne v súlade s § 92 ods. 3 CSP oznámili ukončenie zastupovania sťažovateľov predchádzajúcou právnou zástupkyňou, advokátskou kanceláriou Bukovinský & Chlipala, s.r.o., prostredníctvom oznámenia z 29. decembra 2023 a zároveň požiadali okresný súd, aby do budúcnosti konal s advokátskou kanceláriou SIGNUM legal s. r. o. ako s ich jedinou právnou zástupkyňou a doručoval jej všetky písomnosti určené sťažovateľom ako žalobcom.

6. Z elektronického súdneho spisu sťažovatelia zistili, že okresný súd sťažnosť žalovaného proti napadnutému uzneseniu č. 1 doručoval predchádzajúcej právnej zástupkyňi sťažovateľov 22. decembra 2025, pričom 7. januára 2026 zásielku na základe fikcie doručenia okresný súd považoval za doručenú. Vykonaním doručenia predchádzajúcej právnej zástupkyne nemohlo dôjsť k splneniu povinnosti riadne doručiť procesnú písomnosť v súlade s § 110 CSP, a preto takéto doručenie nemohlo vyvolať žiadané právne účinky riadneho doručenia procesnej písomnosti, t. j. išlo o procesne neúčinné doručenie. O procesne neúčinné doručenie, resp. zdanlivé doručenie ide tiež v prípade napadnutého uznesenia č. 2, ktoré bolo doručované výlučne predchádzajúcemu právnenému zástupcovi.

7. Sťažovatelia tiež poukazujú na skutočnosť, že podľa obchodného registra je predchádzajúca právna zástupkyňa od 1. júla 2024 v likvidácii, a teda od tohto momentu nevykonáva podnikateľskú činnosť, resp. neposkytuje právne služby. V obchodnej spoločnosti predošlej právnej zástupkyne nevykonáva funkciu konateľa žiaden advokát, a preto procesne už nejde o zastúpenie advokátom, ale tzv. iným zástupcom, čo je neprípustné v situácii, ak je strana zároveň zastúpená advokátom – tzn. právnym zástupcom. Podľa § 89 ods. 3 prvej vety CSP ak je strana zastúpená advokátom, zastupovanie iným zástupcom ako advokátom je vylúčené.

8. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok sťažovatelia uviedli, že podľa ich názoru výkonom napadnutého uznesenia č. 2 môže dôjsť k porušeniu ich práva vlastníť majetok, keďže v dôsledku exekúcie vykonávanej na podklade nezákonného rozhodnutia, v danom prípade na základe napadnutého uznesenia č. 2, dôjde k reálnemu zásahu do ich majetkovej sféry.

9. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovatelia argumentujú tým, že v dôsledku nesprávneho postupu okresného súdu, ktorý pred vybavením podaného dovolania (dovolanie podané sťažovateľmi

proti rozsudku krajského soudu, pozn.) nepřipustně upřednostnil rozhodování o výšce trov konání, došlo k porušení zákonného příkazu předložit věc dovolacímu soudu bezodkladně v zmysle § 437 v spojení s § 436 ods. 3 CSP a tiež k porušení základného práva sťažovateľov na konanie bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Podľa sťažovateľov ak zákonodarcia normuje postup súdu v konkrétnej procesnej situácii (dovolacie konanie) dikciou „bezodkladne“, a to bezvýnimочно a bezpodmienečne, akýkoľvek oneskorený postup súdu bez ďalšieho predstavuje zbytočné prieťahy. Sťažovatelia tvrdia, že rozhodovanie o dovolaní, kde sa spochybňuje meritórne rozhodnutie, má jednoznačnú prednosť pred rozhodovaním o výške trov konania, čo je „len“ podružnej (akcesorickej) povahy.

10. Sťažovatelia uvádzajú, že touto ústavnou sťažnosťou zároveň napádajú postup okresného súdu v kontexte vydaného napadnutého uznesenia č. 2, keď tento bez dostatočného odôvodnenia sám rozhodol o sťažnostiach strán sporu v konaní zmenou napadnutého uznesenia č. 1 napriek tomu, že napadnuté uznesenie č. 1 trpelo viacerými vadami, ako je zrejmé z výroku, ako aj odôvodnenia napadnutého uznesenia č. 2. Sú presvedčení, že sudca okresného súdu mal v konaní o sťažnostiach rozhodnúť zrušením napadnutého uznesenia č. 1 a vrátiť vec vyššiemu súdnemu úradníkovi na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vzhľadom na jeho zjavnú nesprávnosť, čím by poskytol tak sťažovateľom, ako aj žalovanému do budúcnosti možnosť brániť sa proti prípadnému nesprávnemu rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka sťažnosťou a nezaťažovať tak ústavný súd.

11. Pokiaľ ide o návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia č. 2, sťažovatelia svoj návrh odôvodňujú začatím exekučných konaní, ktorých podkladom je práve napadnuté uznesenie č. 2 okresného súdu. Podľa sťažovateľov tým, že žalovaný – oprávnený veľmi rýchlo pristúpil k exekučnému vymáhaniu nárokov na podklade nezákonného napadnutého uznesenia č. 2, i keď preukázateľne zatiaľ len k sťažovateľovi v 1., 3. a vo 4. rade, je aj proti sťažovateľovi v 2. rade začatie exekúcie v blízkej dobe pravdepodobné a nemožno ho rozumne vylúčiť.

12. Sťažovatelia považujú za preukázané, že v dôsledku opakujúceho sa nezákonného postupu okresného súdu pri nesprávnom doručovaní procesných písomností a svojvoľnom odmietnutí konať s právnou zástupkyňou ako s ich jediným právnym zástupcom v napadnutom konaní od 29. decembra 2023 vznikol sťažovateľom nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za nehmotnú ujmu v podobe intenzívneho a opakovaného zásahu do viacerých základných ľudských práv a stratu dôvery v naplnenie pojmu materiálny právny štát. Okresný súd svojvoľne odmietol rešpektovať základné procesné pravidlá vedenia civilného sporového konania, dlhodobo ignoroval opakované žiadosti sťažovateľov ako žalobcov, aby konal s ich jedinou právnou zástupkyňou, a dokonca odkázal sťažovateľov len na elektronický súdny spis. Nejde teda o ojedinelé či náhodné pochybenie okresného súdu, ale možno hovoriť o systematickom a vedomom porušovaní základných práv sťažovateľov zo strany okresného súdu.

12.1. S ohľadom na už uvedené skutočnosti sťažovatelia považujú za primerané finančné zadosťučinenie 2 000 eur, a to pre každého sťažovateľa zo strany okresného súdu ako porušovateľa základných práv sťažovateľov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov uznesením okresného súdu sp. zn. SI-7C/17/2019 z 1. apríla 2026:

14. Ústavný súd zistil, že v tejto časti ústavnej sťažnosti sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na jej prijatie na ďalšie konanie, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v tejto časti obsiahnutých bude potrebné posúdiť v konaní vo veci samej, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti prijal na ďalšie konanie (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

15. V ďalšom konaní o prijatej ústavnej sťažnosti ústavný súd následne rozhodne aj o ďalších požiadavkách sťažovateľov uplatnených v petite ich ústavnej sťažnosti a súvisiacich s rozsahom prijatia (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov uznesením okresného súdu sp. zn. SI-7C/17/2019 z 28. novembra 2025:

16. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií.

17. Konaním a rozhodovaním všeobecných súdov je teda ústavný súd oprávnený zaoberať sa len vtedy, ak sa ústavnou sťažnosťou namieta porušenie takých základných práv alebo slobôd, ktorým nebola poskytnutá účinná ochrana. Účinnú ochranu základných práv a slobôd (okrem iného) predstavuje opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k tomu základnému právu alebo slobode, ktorých porušenie namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 36/96).

18. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

19. Sťažovatelia podali proti napadnutému uzneseniu č. 1 sťažnosť, o ktorej bol príslušný rozhodnúť a aj tak učinil okresný súd napadnutým uznesením č. 2, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť (bod 3 výroku tohto uznesenia).

III.3. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. SI-7C/17/2019 v období po podaní dovolania:

20. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov v tejto časti je námietka porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny), resp. práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty) postupom okresného súdu v napadnutom konaní, t. j. v konaní okresného súdu v období po podaní dovolania zo 14. novembra 2025 proti rozsudku krajského súdu. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti argumentujú tým, že v dôsledku nesprávneho postupu okresného súdu, ktorý pred vybavením podaného dovolania neprípustne uprednostnil rozhodovanie o výške trov konania, došlo k porušeniu zákonného príkazu predložiť vec dovolaciemu súdu bezodkladne v zmysle § 437 v spojení s § 436 ods. 3 CSP a tiež k porušeniu základného práva sťažovateľov na konanie bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty.

21. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh a informácií, ktoré mu boli poskytnuté okresným súdom, zistil, že sťažovatelia podaním zo 14. novembra 2025 podali proti rozsudku krajského súdu dovolanie. Poplatok za podané dovolanie bol zo strany sťažovateľov uhradený 1. decembra 2025. Okresný súd následne zaslal dovolanie sťažovateľov žalovanému. Predmetné dovolanie bolo právnomu zástupcovi žalovaného doručené 31. decembra 2025, márnym uplynutím úložnej lehoty, spolu s výzvou okresného súdu na vyjadrenie sa k dovolaniu v lehote 10 dní. Na základe žiadosti žalovaného okresný súd predĺžil žalovanému lehotu na vyjadrenie sa k podanému dovolaniu o 10 dní. Žalovaný vyjadrenie k dovolaniu doručil okresnému súdu 22. januára 2026. Dňa 10. februára 2026 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľov k zmeškaniu lehoty žalovaného na vyjadrenie sa k dovolaniu spolu so žiadosťou o bezodkladné predloženie veci dovolaciemu súdu. Okresný súd paralelne s úkonmi smerujúcimi k predloženiu veci na rozhodnutie najvyššiemu súdu (vyrubenie súdneho poplatku, doručenie dovolania protistrany, pozn.) vykonával aj úkony smerujúce k rozhodnutiu o trovách prvostupňového a odvolacieho konania (pozri bod 2.3. tohto uznesenia). Následne 21. apríla 2026 zaslal vec najvyššiemu súdu na rozhodnutie. Vec bola najvyššiemu súdu doručená 22. apríla 2026. Ústavná sťažnosť sťažovateľov bola ústavnému súdu doručená 29. apríla 2026.

22. Ústavný súd už stabilne judikuje (napr. II. ÚS 12/01, I. ÚS 562/2015), že ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvá. Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd ústavnej sťažnosti zásadne nevyhoví.

23. Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy v nadväznosti na vyslovenie porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru je teda to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci

do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom v konaní nedochádza, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (I. ÚS 410/2017).

24. Zo skutkového stavu obsiahnutého v bode 21 tohto uznesenia je zrejmé, že v čase podania ústavnej sťažnosti (29. apríla 2026) už bolo dovolanie sťažovateľov proti rozsudku krajského súdu okresným súdom zaslané na rozhodnutie najvyššiemu súdu, a teda v čase, keď sťažovatelia doručili ústavnému súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej namietali porušenie označeného základného práva v súvislosti s namietanými prietahmi, resp. nečinnosťou okresného súdu po podaní dovolania, už k žiadnym prietahom nemohlo dochádzať.

25. Vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľov v tejto časti k záveru, že neexistuje okolnosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti v tejto časti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľmi namietaných právach. Aktuálny skutkový stav napadnutého konania bol so zreteľom na obsah ústavnej sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov základom pre záver ústavného súdu, že ústavná sťažnosť sťažovateľov proti postupu okresného súdu v období po podaní dovolania je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol (bod 3 výroku tohto uznesenia).

IV.

Odklad vykonateľnosti

26. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom. V zmysle § 131 zákona o ústavnom súde odklad vykonateľnosti zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o ich skoršom zrušení.

27. Svoj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia č. 2 sťažovatelia odôvodňujú začatím exekučných konaní, ktorých podkladom je práve napadnuté uznesenie č. 2 okresného súdu.

28. Po predbežnom prieskume podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia ozrejmili dôvodnosť odkladu vykonateľnosti napadnutého uznesenia č. 2. Je zrejmé, že na základe návrhu žalovaného ako oprávneného je proti sťažovateľom v 1., 3. a vo 4. rade začatá exekúcia na podklade napadnutého uznesenia č. 2 okresného súdu, čo preukázali pripojeným upovedomením o začatí exekúcie. Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia č. 2 okresného súdu až do právoplatnosti rozhodnutia o ústavnej sťažnosti sťažovateľov (bod 2 výroku tohto uznesenia).

29. Ústavný súd súčasne dodáva, že vyhovením návrhu na odloženie vykonateľnosti nie je žiadnym spôsobom prejudikované konečné rozhodnutie o ústavnej sťažnosti sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu